

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke både statsministeren, arbejdsministeren og undervisningsministeren for de besvarelser, vi har fået. Jeg synes, besvarelserne ikke blot indeholder gode og grundige analyser, men også mange fine bud på, både hvad regeringen har gjort, hvad man er i gang med at gøre, og hvad der rækker fremover.

Jeg synes, de indlæg, vi har hørt fra ministrene, meget klart dokumenterer, at vi her står over for en problemstilling, som regeringen har været intensivt optaget af at løse fra sin start, og hvor der er nogenlunde resultater.

Så kan man drøfte, om det især er den generelle økonomiske politik, der har skabt arbejdspladser også for kvinderne, eller det er nogle af særforanstaltningerne. Jeg tror, at den generelle økonomiske politik har været drivkraften, som har været til gavn for de ledige uanset køn, og vi har jo også fået taldokumentation, som siger, at i den sidste tid har arbejdsløsheden blandt kvinder været dalende.

Derfor tror jeg, det er rigtigt, som flere har været inde på, at uddannelsen er af altafgørende betydning for at få en varig tilknytning til arbejdsmarkedet.

Flere har også været inde på motivationens betydning for at vælge en uddannelse til job med gode beskæftigelsesmuligheder, og her har både hjemmene og organisationerne og vi alle et ansvar.

Der er adskillige ting, som er blevet nævnt, som jeg ikke skal stå og gentage, men der er én ting, jeg vil trække frem her, og det er uddannelsesydelser. Jeg mener, at det var en skelsættende begivenhed, at man fik mulighed for at få en kompetencegivende uddannelse, samtidig med at man oppebærer sin arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi har også hørt, at der er flere kvinder, som har benyttet sig af denne mulighed, og jeg er glad for, at fru Lilli Gyldenkilde roste uddannelsesydelser og de muligheder, den rummer. Men hvem har så lagt den for had? For den er samtidig blevet lagt for had. Jeg tror faktisk, at hvis alle havde sagt: her er jo en historisk mulighed, så ville der have været flere, der havde taget imod denne mulighed.

Well, vi skal forbedre muligheden, men princippet, at man via øget uddannelse kvali-

ficerer sig til job for ad den vej at komme ud af ledigheden, er jo grundlæggende. Derfor var jeg glad for de positive formuleringer, der lød: og lad os så arbejde på at gøre den lov bedre. Bestemt, det medvirker vi meget gerne til, men jeg tror, at det i sig selv har en forstærkende virkning for, at loven bliver en succes, at vi virkelig i alle de sammenhænge, hvor vi har mulighed for at gøre det, understreger det grundlæggende vigtige, der ligger i uddannelsesmuligheden.

Indvandrerkvinderne er blevet nævnt. Her er et af de steder, hvor jeg mener der er brug for særlige foranstaltninger. Der er mange barrierer, de skal overvinde. Det gælder for indvandrere generelt, men jeg tror, det i særlig grad gælder for indvandrerkvinder. Her står vi i særlig grad over for nogle kulturelle barrierer. Det er ikke enkelt at sige, hvilke særlige foranstaltninger man skal anvende. Det gælder også på andre områder. Vi kan analysere os frem til et problem, vi kan sige, der må særlige foranstaltninger til, men hvad der i den konkrete situation hjælper bedst, kan nogle gange være vanskeligt helt at være klar over. Vi må så hjælpe hinanden med at få det ført ud i de særforanstaltninger, der er bedst for at nå det mål, vi alle er enige om at nå.

Så er der en anden vinkel, jeg vil tage frem, og som jeg tror er vigtig i forbindelse med hele motivationsspørgsmålet, og det er, at familien har et fælles ansvar for børnene, og at man skaber mulighed for, at begge ægtefæller får varig tilknytning til arbejdsmarkedet. Her mener jeg, at arbejdsmarkedet må indstille sig mere fleksibelt, for at begge ægtefæller kan få denne tilknytning og begge ægtefæller kan have tætte relationer til deres børn. Denne fleksibilitet på arbejdsmarkedet synes jeg vi i flere tilfælde mangler. Jeg synes også, at organisationerne på dette felt kan hænge meget ved gamle mønstre frem for at lægge op til, at et fleksibelt arbejdsmarked kan være med til at hjælpe begge ægtefæller ud i beskæftigelse.

Så er der nogle kvinder, ofte i 40-års alderen, som har valgt at være hjemme hos børnene, mens børnene var små, og som så vil ud på arbejdsmarkedet. De står over for nogle barrierer. Der er brug for nogle særforanstaltninger, det kan være supplerende uddannelse, eller hvad det måtte være, eller særlig konsulentbistand, hvis de vil i gang som